

МИЛАН СТАКИЋ (Београд)

СЕМАНТИЧКО ДИФЕРЕНЦИРАЊЕ ДЕРИВАЦИОНИХ ДУБЛЕТА

1. У именској деривацији могло би се, заправо, говорити о двема врстама дублета - о деривационо-семантичким дублетима, код којих се од исте основе помоћу структурно и функционално сличних суфикса изводе именске речи са истим значењем (упор., на пример, именице са суфиксима *-оџа* и *-оћа* и придеве на *-ив* и *-љив*) и о деривационо-фонетским дублетима, код којих се испред истог суфикса јављају различити видови основе, са алтернацијом завршног консонанта или без ње (упор. именице *ручица* / *рукица* или придеве *мајчин* / *мајкин* и сл.).

Иако је судбина и једних и других везана за семантичко диференцирање - "тако ће се рећи *чистџћа* куће, *чистџћа* просторија, а *чистџџа* душе, рецимо",¹ или "придев у облику *незајџжив* значи: незасит, похлепан а у облику *незајџив* - који се не може зајазити"² - за ову прилику анализираћемо само ове друге, деривационо-фонетске дублете. Узећемо при том само оне код којих је семантички моменат пресудан³ како при њиховом настајању у деривационом процесу, тако и при њиховом нестајању или чувању у језичкој употреби. А разврстаћемо их према завршном консонанту деривационе основе у три групе: са алтернацијама задњонепчаних, алвеоларних, те зубних и уснених консонаната, наводећи за сваку од њих и творбене типове у којима се реализују. Знајући, разуме се, да је свака класификација условна и добрим делом произвољна, одабрали смо ову јер свака од тих група има

¹ М. Стевановић, *Савремени српскохрватски језик I*, Београд, 1970, стр. 519.

² Исто, стр. 555.

³ Опширније и исцрпније о дублетима овога типа писано је у раду *Деривациони морфонолошки дублети у српском језику*, Српски језик 1-2, Београд 1996, стр. 149-162.

своје посебности у настајању и даљем развоју дублета, а заједничке особине ће се у току анализе искристалисати саме по себи, па ћемо их навести у виду одређених закључака после свега и на основу свега.

2. *к, љ, х: ч, ж, ш*

а) *-(а)и*: *луцаи* / *лукаи* (лук), *љушаи* / *љлухаи* (глух).

Пред суфиксом *-(а)и* < *-иц* очекују се алтернације задњонепчаних консонаната на крају основе: *јасџучаи* (јастук), *ковчежаи* (ковчег), *крушаи* (крух) и сл. Примере без алтернација као: *кукаи*, *џукаи*, *убоџаи*, *љлухаи* и др. Томо Маретић објашњава као речи настале у новије време, кад се већ заборавио закон о прелажењу гутурала у палатале.⁴ Њихово напоредно јављање поред облика са алтернацијама у истом творбеном типу омогућио је појаву дублетних облика, са алтернацијом и без ње. Те дублете језичка пракса уклања или потискивањем једног у корист другог облика: *сухаи* / *сушаи* (овај други је обичнији и чешћи у значењу: "1. сув снег; корито пресахлог потока; сув човек 2. суво воће"), или их задржава оба у употреби тако што их семантички диференцира: *ључаи* "биљка чије лишће има мирис белог лука", *љукаи* "1. лук, 2. дем. од лук"; *љлухаи* "глув човек", *љлушаи* "1. в. глувак 2. мртва тишина, ћутање, тајац".

б) *-ица*: *мајчица* / *мајкица*, *ножица* / *ноџица*.

Према гласовној структури суфикса *-ица* очекивали бисмо само облике са алтернацијом задњонепчаних консонаната испред њега. Лексика српског језика, међутим, показује да има много облика без алтернација (*Јокица*, *Лукица*, *Милкица*, *Шокица*, *чкица*, *кикица*, *кокица*, *секица*, *слајкица*, *џачкица*, *аџица*, *џеџица*, *мазџица* и др.), као и много дублетних облика: *Анчица* / *Анкица*, *ћерчица* / *ћеркица*, *дичица* / *дикица*, *кључица* / *кљукица*, *кокочицица* / *кокошкица*, *кучица* / *кукица*, *мајчица* / *мајкица*, *џуичица* / *џуишкица*, *ручица* / *рукица*, *мачица* / *мачкица*, *џачица* / *џајкица*, *мочица* / *мојкица*, *лучица* / *лујкица*, *џреиџица* / *џреичица* / *џрескица*, *кошџица* / *кошчица* / *коскица*; *черџица* / *черџица*, *сџруџица* / *сџруџица*, *ножица* / *ноџица*; *сџреиџица* / *сџрехица*, *снаиџица* / *снахица* и др.

Знамо када су се и како, са фонетске стране, јавили и почели ширити облици са *к, љ, х* испред *-ица* - тек после успостављања и чувања њиховог испред нових вокала предњег реда, добијених у историјском периоду развоја српског језика: променом "јери" у *и*, ширењем наставка *-е* у ген. једине у ном., ак. множине именица ж. рода и у ак. множине именица м. рода, у страним речима и др.⁵ А када се у језику

⁴ Т. Maretić, *Gramatika hrvatskoga ili srpskoga književnog jezika*, Zagreb 1963, стр. 305.

⁵ А. Leskin, *Grammatik der serbo-kroatischen Sprache*, Heidelberg 1914, стр. 90; А. Белић, *Основи историје српскохрватског језика I*, Фонетика, Београд 1976, стр. 112; М. Стевановић, *Савремени српскохрватски језик I*, Београд 1970, стр. 128-132.

успоставила могућност да се *к*, *џ*, *х* изговарају испред *е* и *и*, то се постепено раширило и у речи у којима су ови вокали прасловенског порекла и у којима су се алтернанти *ч*, *ж*, *ш* подразумевали.

Нови облици (са *к*, *џ*, *х* испред *-ица*) учврстили су се најпре у категорији личних имена: *Лукица*, *Ђокица*, *Јокица*, *Милкица* и сл., као и у категорији хипокористика: *бакица*, *секица*, *ујкица* и сл. Даљем њиховом ширењу допринеле су основе на *чк*, *џк*, које су остале неизмењене да би се сачувала веза са основним речима, упор. **коџачица* (:копачка), **иџрачица* (играчка), **ручица* (ручка) и сл. Најзад, ови су се нови облици, без алтернација, почели употребљавати и напореда са оним старијим, са алтернацијама: *ноџица* поред *ножица*, *рукица* поред *ручица*, *мајкица* поред *мајчица* и сл.

У језичкој пракси ови дублети се уклањају тако што једни од напоредних облика, због чешће употребе, постају обичнији, нпр.: *кукица*, *кучкица*, *чеџкица*, *черџица* у савременом језичком осећању обичнији су од паралелних облика: *кучица*, *чечица*, *чержица* и сл. Тамо где остају оба облика, по правилу, долази до семантичке диференцијације, упор.: *ноџица* "дем. и хип. од нога" и *ножица* (у стола, столице, ормана и сл.), *рукица* "дем. и хип. од рука" и *ручица* "у рала и другог којег оруђа - део који се при његовој употреби држи у руци" и др.

в) *-це*: *оице* / *окце* (око), *млијеице* / *млијеке* (млијеко).

У датим дублетним облицима испред суфикса *-це* <џе сугласничка група *иц* добијена је од *чи* (после губљења *џ*), а облици са *к* (*окце*, *млијеке*) новији су, добијени аналошким уношењем *к* из основних речи услед замагљења везе изведеница са речима од којих су настале.

г) *-ин*: *мајчин*/мајкин.

Међу посесивним придевима на *-ин* изведеним од именице са основном на задњонепчане сугласнике мање је оних са алтернацијом *к* - *ч* (*свасџичин*, *лејојчин*, *девојчин*, *џловчин*), има неколико и дублетних облика: *мајчин* / *мајкин*, *владичин* / *владикин*, *банчин* / *банкин*, *џланинчин* / *џланинкин*, а највише је облика без алтернација (*шкољкин*, *џускин*, *Лукин*, *џајкин*, *крушкин*, *Анкин*, *чкин*, *секин*, *џејкин* и др.).

У *Правојису срјскохрвајскоџа књижевноџ језика* дата су два главна разлога који ометају доследно алтернирање задњонепчаних сугласника: "1. тежња за чувањем основе и 2. тежина или бар nelaгодност изговора сугласничког скупа која би настала ако би се промена вршила."⁶ Неизмењена основа посебно је изражена код придева на *-ин* од личних имена (*Милкин*: Милка), речи одмила (*бакин*: бака), страних речи (*фризеркин*: фризерка) и етника (*Личанкин*: Личанка).

Према истом Правопису, обавезне су алтернације код присвојних придева од заједничких именица "којима се основа свршава сугласни-

⁶ *Правојис срјскохрвајскоџа књижевноџ језика са џравојисним речником*, Нови Сад - Загреб 1960, т. 64, стр. 54.

цима *к*, *љ*, *х* без тешког сугласничког скупа".⁷ Језичко осећање, међутим, и језичка пракса (који су често јачи од правила, конвенције, поготово ако су у раскораку) допринели су да се у *Правописном речнику* у односу на *Правописна љравила* јаве извесне недоследности: а) сви наведени дублетни облици, осим *мајчин* / *мајкин*, су из *Правописног речника*, б) *лејојчин* (лепојка), а *љлавојкин* (плавојка), мада су им основне именице истога типа, в) допушта се само облик *мајчин* (мајка) иако је и облик *мајкин* сасвим обичан и забележен је, равноправно са оним првим, и у *Речнику САНУ* и у *Речнику МС*.

У новом Матицином Правопису из 1994. г. ово правило је еволуирало у правцу необавезности алтернирања сугласника *к*, *љ*, *х*: "Према именицама на *-ка* само изузетно се одржава придев на *-чин*: *владичин*, *мајчин*, *д(ј)евојчин*, а другде је према *-ка*, *-ља*, *-ха* овладало *-кин*, *-љин*, *-хин*: (*к*)*ћеркин*, *свасљишкин* (необично је *свасљичин* П), *брђанкин*, *Радојкин*, *Лукин* (заст. је *Лучин*, али се одржава у *Лучиндан*), *служин*, *Драљин*, *аљин*, *снахин*, *Андромахин* итд., па је ово главно правило".⁸

д) *-ар*: *млечар* / *млекар*, *књиљар* / *књиљар*.

Оваких дублета има подоста у српској лексици: *кашичар* / *кашикар*, *млечар* / *млекар*, *ољачар* / *ољакар*, *љачар* / *љаљкар*, *рачар* / *ракар*, *љушчар* / *љушкар*, *сљлечар* / *сљлејљкар*, *шључар* / *шљукар*, *љаљчар* / *љаљкар*, *вошљар* / *вошљкар* / *воскар*, *љушчар* / *љускар*, *љришчар* / *љирскар*; *књиљар* / *књиљар*, *задруљар* / *задруљар*, *убољар* / *убољар*; *коњушар* / *коњушар*, *кожушар* / *кожухар*; *љеречар* / *љерељар*, *љљишчар* / *љљишљар*, *љичар* / *љиљар*.

Алтернације *к - ч*, *љ - ж*, *х - ш* и *ц (<к) - ч* испред *-ар* ми објашњавамо аналогijом према семантички сродним творбеним типовима где су могле настати гласовним путем.⁹ То уопштавање је у једној фази језичког развитка морало бити доследно. Касније су именице на *-ар*, стојећи у деривационом односу према мотивним речима на *к*, *љ*, *х*, поново уопштиле основе без алтернација. Ти нови облици су остали у употреби или као једини или као дублетни, поред оних са очуваним алтернацијама. Тамо где се дублети добро чувају најчешће долази до семантичког диференцирања, на пример, *млекар* "продавац или разносач млека", *млечар* "зграда или просторија у којој се млеко чува". Примери из речника потврђују и то да је у изведеницама без алтернација највише оних са значењем радника у ширем смислу, те би такви облици могли бити резултат чврсте везе са основним именицама на *к*, *љ*, *х*,

⁷ Исто, т. 65 б, стр. 56.

⁸ Митар Пешикан, Јован Јерковић, Мато Пижурца, *Правопис српског језика*, Матица српска, Нови Сад 1994, т. 85а, стр. 156.

⁹ Упор.: М. Стакић, *Деривациона фонетика именица и љридева у јужнословенским језицима*, Београд, 1988, стр. 205-210.

ц(<к) и, бар делимично, ослањања на именице са глаголском основом (*џекар, слагар, кухар* и сл.).

3. н, л: њ, љ

а) - (а)к: *дрењак / дренак, раздељак / разделак*.

Према А. Белићу, алтернације *н - њ* и *л - љ* у овом творбеном типу настале су једначењем по месту образовања сонаната *н* и *л* испред *к* и \bar{z} .¹⁰ Услед овог једначења усталиле су се две основе изведених именица типа *џрљак* (грло), *руњак* (руно) и сл. -једна из косих падежа: *џрљ-, руњ-* (ген. *џрљка>џрљка, рунка>руњка*, дат. *џрљку>џрљку, рунку>руњку* итд.), која се уопштила и у номинативу где *л* и *н* нису били непосредно испред *к*, и друга из номинатива, без алтернирања, а имала је потпору у деривационом односу према основним речима (*дрен, грло*). Тако су настали дублети: *дрењак / дренак, зелењак / зеленак, заравњањак / зараванак, љувањак / љуванак; раздељак / разделак, навилјак / навилак* и сл.

Тумачење ових дублета у савременим речницима српског језика указује на њихово семантичко диференцирање: *дрéнак* 1. дем. од *дрен*, 2. *дренов* плод, *дрењина*; *дрéњак* в. *дренак* (2); *зелéњак*, -њка *зелен* клип *кукуруза ...*; *зелéнак*, -нка зоол. *врста речне рибе*; или: *раздељак*, -еока 1. *раздвојен, издвојен део неке целине*, 2. *вододелница, развође*; *раздељак* - *ѓљка* 1. *линија од које се власи косе на глави раздељују, рашчешљавају*, 2. а. *место где се нешто раздељује, рачва*, б. *издвојени део нечега, одељак*.

б) -ица: *кишњица / кишница*.

Гласовна структура суфикса *-ица* није могла проузроковати алтернацију *н - њ*. Облици са алтернантом *њ* резултат су промене деривационог односа после застаревања или губљења из употребе основних речи, придева на *-њи* и њиховог потискивања и замењивања продуктивнијим придевима на *-ни*. У том новом деривационом односу издвојиле су се алтернације *н - њ*, а образовани су и нови облици без алтернација, као и дублети типа: *џрешњица / џрешница, кишњица / кишница, несрејњица / несрејница, срамојњица / срамојница, обдањца / обданица*.

в) -ив: *маџлив / маџлив, кажњив / казнив*.

Алтернације *н - њ* и *л - љ* испред суфикса *-ив* често су, неуверљиво и неаргументовано, објашњаване помоћу прејотованог суфикса *-јив*.¹¹ Њих, по нама, треба објаснити аналошки. Значењска блискост придева на *-ив* од глаголске основе са трпним партиципима (*дељив: дељен, уселјив: уселен, рањив: рањен, брањив: брањен*) могла је довести до

¹⁰ А. Белић, н.д., стр. 133.

¹¹ Опширније о овом питању упор.: М. Стакић, *Деривациона фонетика именица и придева у јужнословенским језицима*, Београд 1988, стр. 186-191.

уопштавања основа на *њ* и *љ* и код придева на *-ив* (уместо: *делив*, *услив*, *ранив*, *бранив*). Очувању тих придева (са алтернацијом *л - љ* и *н - њ*) допринело је њихово обличко наслањање на придеве са суфиксом *-љив*, који су постали продуктивнији од оних на *-ив*. Конкретно - уз придеве: *џрабљив*, *ломљив*, *лејљив*, а затим и *лажљив*, *крадљив*, *џажљив* и сл. учврстили су се придеви: *дељив*, *развеселив*, *сажаљив*, *уселив*, *ујлаљив* и сл., а према њима и: *рањив*, *брањив*, *храњив*, *збуњив*¹² и сл. Касније су те алтернације уопштене и код придева од других глагола (*џањив*: ганути), као и код именичких основа (*џејелив*: пепел, *маљлив*: магла и сл.). А чвршћим везивањем са основним глаголима и именицама, јавили су се облици без алтернација, као и дублети типа: *маљлив / маљлив*, *хваљив / хвалив*, *одољив / одолив*, *џажљив / џалив*, *џохваљив / џохвалив*, *шаљив / шалив*; *кажњив / казнив*, *ојоџањив / ојоџанив*.

г) *-ар*: *камењар / каменар*; *-ара*: *брашњара / брашнара*.

Алтернације *н - њ* и *л - љ* испред суфикса *-ар* ми објашњавамо променом деривационог односа. То значи да је првобитно било: *камењар* (: камење), *чејшњар* (четиње), *кесшњар* (кестење), *џојољар* (топоље); *ошљар* (ошљи), *камиљар* (камиљи) и сл. Касније - и свакако у вези са њиховим творбеним и лексичким значењем - ове именице су у језичком осећању доведене у везу са основним речима: *камен*, *чејшина*, *кесшен*, *џојола*, *осоа*, *камила* и сл., и у том новом деривационом односу издвојиле су се алтернације *н - њ* и *л - љ*. С друге стране, у том новом односу јавили су се и нови облици, без алтернација, као и дублети: *ошљар / ослар*, *камиљар / камилар*, *џиљар / џиљлар*, *џејелиар / џејелар*; *чејшњар / чејшинар*, *камењар / каменар*, *кесшњар / кесшнар* и др.

Све што је речено за *-ар* односи се и на суфикс *-ара* који је, поред осталог, и у генетичкој вези са претходним. И овде је чврста веза са основним речима довела до облика без алтернација и до дублетних облика типа: *сшрелјара / сшрелара*, *бјељара / бјелара*; *брашњара / брашнара*, *духањара / духанара*, *камењара / каменара*, *дрвењара / дрвенара*.

д) *-ача*: *киселјача / киселача*, *сајуњача / сајунача*.

Изведенице суфиксом *-ача* са алтернацијама *н - њ*, *л - љ* имају именску основу детерминативног карактера. Отуда настанак ових алтернација можемо објаснити утицајем придева на *-њи*: *јесењача* (јесењи), *зимњача* (зимњи) и сл., од којих даље и *сребрњача* (сребрни), *сјеверњача* (сјеверни) и сл. и најзад: *сшруњача* (струна), *сланињача* (сланина) и др. Поновна веза са основним именицама условила је појаву облика без алтернација: *џлајшнача* (платно), *кљунача* (кљуна) и сл., као и

¹² А. Белић каже да "у народним говорима *л(љ)* се образује на истом месту у устима где и *н(њ)*, само није носно". (Упор.: *Фонетика*, стр. 143).

појаву дублета: *бјељача / бјелача, дебелјача / дебелача, киселјача / киселача; њењача / њенача, сајуњача / сајунача, слањача / сланача* и др.

4. *д, њ : ђ, ђ; њ, б, м, в : њљ, бљ, мљ, вљ*

а) -јанин: *Будљанин / Будванин.*

У Речник МС забележено је: "*Будванин* и *Будванин* и човек из Будве; исп. *Будљанин; Будљанин* и *Будљанин* м заст. в. Будванин." у истом извору налазимо и: "*Неретјиванин* м (мн. -ани) и *Неретјиванин* м (мн. -ани)=Неретљанин а. становник крајева око тока Неретве б. ист. припадник племена...; *Неретјивљанин* м (мн. -ани) и *Неретјивљанин* м (мн. -ани) = Неретванин."

Облици *Будванин* и *Неретјиванин* су новији, настали довођењем у чвршћу везу етника са називима места (Будва, Неретва). *Будљанин* и *Неретјивљанин* добијени су гласовним путем од *Будвљанин* (<Будв-јанин) и *Неретјивљанин* (<Неретв-јанин). После упрошћавања група *двљ* и *њвљ*, ради лакшег изговора, као да је донекле замагљена веза са основним речима, те отуда нови облици, без алтернирања и упрошћавања, јер је јасна веза, семантичка и обличка, изведеница са основним речима - у самој основи деривације.

б) -ина: *зовеђина / зоведина, њилеђина / њилејина.*

Изведенице овог типа семантички су компактне, означавају "месо, кожу, крзно": *зовеђина / зоведина, медвеђина / медведина, њилеђина / њилејина, јањеђина / јањејина, њрасеђина / њрасејина, њелеђина / њелејина.* Ово су само семантички дублети - имају исто значење, али немају исте мотивне речи. Прве имају у основи придеве на -ји (*зовеђина: зовеђи*), а друге - именице (*зоведина: зоведо, њилејина: њиле, њилејина*). Да би ови семантички дублети постали и структурни, морфонолошки дублети, морало би из језичке употребе нестати придева на -ји. Тада би једини деривациони однос ових изведеница био према основним именицама и издвајале би се алтернације *д - ђ* и *њ - ђ* на крају основе, поред, разуме се, нових облика, без алтернација који се и иначе, рекло би се, чешће употребљавају.

в) -ак: *луђак / лудак, врбљак / врбак.*

У облицима са алтернацијама *д - ђ, њ - ђ* испред -ак са придевом у основи ваљало би претпоставити облике компаратива као посредни ступањ деривационе основе: *млађак* (млађи, млад), *луђак* (луђи, луд), *њлиђак* (плиђи, плитак), *ђушиђак* (гушћи, густ), *ђуђак* (ђући, жут). Њиховим довођењем у чвршћу везу са основним придевима (млад, луд и сл.), добијене су алтернације *д - ђ, њ - ђ*, као и дублети: *лудак / луђак, жуђак / жуђак* и сл.

Код дублета типа *врбљак / врбак, ивљак / ивак* алтернације *б - бљ* и *в - вљ* најбоље је објаснити променом деривационог односа, а посредни, првобитни ступањ основе, у овом случају, биле су збирне именице на -је, које су и саме често значиле и "шума" те врсте, или "место, земљиште" на којем те биљке расту. Дакле, без калкулисања ни-

чим недоказаним суфиксом *-јак*, ми претпостављамо овакву мотивисаност: *врбљак* (врбље, врба), *грмљак* (грмље, грм), *јовљак* (јовље, јова) и слично.

5. На крају, и на основу свега изнетог - и неколико уопштених запажања. Да би се правилно објаснио постанак дублета и њихова даља перспектива, морају се, пре свега, јасно утврдити и објаснити консонантске алтернације у датим творбеним моделима. При том би се морало говорити о двама врстама алтернација - једне које су у датом деривационом односу резултат гласовних промена, изазваних фонолошком структуром суфикса и друге, аналошке, уопштене из семантички сродних творбених типова. Дублети се јављају у обе групе алтернација, на различите начине. Тамо где су алтернације последице гласовних закона, дублети ће се јавити тек када ти закони престану да важе, као што смо видели код дублета *к - ч / к - к* испред *-ица*, на пример, (упор. т. 2 б). Негде се те алтернације губе да би се сачувала јасна веза, обличка и семантичка, изведене и мотивне речи (упор. *Будванин* поред застарелог *Будљанин*). С друге стране, тамо где су алтернације добијене уопштавањем деривационе основе, разликујемо два случаја - један, кад се алтернације преносе из семантички блиског творбеног типа (упор. т. 2 д) и други, кад су код једне исте изведенице из једног деривационог односа пренете у други: *лућак* (лући, луд), *врбљак* (врбље, врба). У оба случаја - тешњом везом изведенице са основном речи добијају се нови облици без алтернација који често, али не увек, чине дублетни пар са ранијим облицима са алтернацијама.

Дублети су, како нам показује лексички материјал, жива појава у нашој именској деривацији. У потпуно напоредној употреби, међутим, осећају се сувишним, па се у језичкој пракси уопштава један на рачун другог, или се задржавају оба, али тако што се семантички диференцирају, тј. за њихове различите облике везује се и различито значење. То је процес који траје и који ће - усуђујемо се да предвидимо - уклонити дублете, потиснути из употребе један од два паралелна облика, а задржати само оне који се дијалекатски или стилски обоје, или семантички диференцирају.

Milan Stakić

BEDEUTUNGSDIFFERENZIERUNG
DER WORTBILDUNGSDUBLETEN

Zusammenfassung

In der Arbeit setzt sich der Autor mit dem Problem der phonetischen Wortbildungsdubletten auseinander. Die entstehen nämlich bei Schwächung oder Absterben phonetischer Regeln, oder aber bei Wandlung und Änderung der Derivationsbasis oder Modell, oder bei Umformung der Verhältnisse innerhalb einzelner Modelle. Dubletten jüngerer Entstehung werden auf derselben Art und Weise entvernt - und zwar so, dass eine von beiden parallelen Formen die andere zur Seite schiebt, oder bleiben beide im Gebrauch, wenn eine, oder beide stilistisch markiert sind, oder wenn zwischen ihnen eine Bedeutungs-differenzierung, d.h. wenn jede beherrscht eigene Bedeutung.

